

Kocour v botách

Přátelství, Kreativita

Věci jsou často jinak, než se na první pohled zdá. Nejmladšímu ze tří bratrů zůstane po otcově smrti jen kocour, se kterým ho bratři vyženou do světa. Z toho se však nakonec vyklube to nejhodnotnější dědictví. Díky umu a vychytralosti zabezpečí kocour pro mladého mlynáře nečekaně příznivý osud.

🕒 17 min

😊 5+

V jednom odlehlém kraji stál kdysi dávno velký mlýn. Žil v něm starý mlynář se svými třemi syny. Časy byly tehdy těžké, a tak si i oni žili ve skromných podmínkách. Od rána do večera museli všichni čtyři pracovat ve mlýně, aby si vydělali na živobytí. Mlynář mlel mouku a synové mu se vším pomáhali. Namletou mouku každý den naložili na vozík **se zapřaženým koníkem** a šli ji prodat do vesnice nebo do nedalekého zámku.

Jednoho dne však mlynář těžce onemocněl, a protože tušil, že nadešly jeho poslední dny na tomto světě, zavolal si k sobě všechny syny.

„Synové moji, zřejmě už nastala moje chvíle a brzy se budete o mlýn muset postarat sami. Není toho mnoho, co vám tu po sobě zanechám, ale věřím, že se mezi sebou o všechno spravedlivě podělíte,“ řekl starý mlynář svým třem synům.

Mlynářova předtucha se už **za pár dní naplnila**, a tak si synové začali dělit to, co jim zanechal. Nejstarší ze synů si vzal otcův mlýn, druhý si přivlastnil vozík s koníkem, a nejmladšímu z bratrů zůstal jen **šedý kocour**, který se věčně potuloval po mlýně.

Zatímco starší bratři si díky dědictví měli jak na obživu vydělat, ten nejmladší si dělal starosti, co si nyní počne. Jaký jen bude mít užitek z kocoura, který se na nic nehodí? A navíc, starší bratři ho už ve mlýně nechtěli ani vidět a při první příležitosti jej vyhnali.

„Bratříčku, nedá se nic dělat, už tě tu nepotřebujeme. Běž hledat štěstí jinam. A toho kocoura si vezmi pěkně s sebou, jen nám tu překáží. A bys neřekl, že jsme se k tobě zachovali zle, tu máš na cestu dva groše,“ řekl nejstarší bratr povýšeně a hodil na stůl **dvě zlatky**.

Nejmladšímu ze synů nezbyvalo než se vydat do světa. Uctivě bratrům poděkoval, vzal kocoura do náruče a vydal se do světa.

Vykračoval si po cestě, když najednou ten šedý kocour povídá:

„Konečně nějaká změna, ve mlýně jsem už poznal každičkový kout... a ta strašná **nuda, mňau.**“

„Panečku, co to **je za čáry!** Ty dovedeš mluvit?“ vykřikl mlynářův syn, který nechtěl věřit vlastním uším.

„Kdyby jen mluvit! Ještě uvidíš, co já všechno dokážu. Jen se ničeho neboj. Uvidíš, že ti ještě budu co platný,“ rozpovídal se chlupatý souputník.

„A když už jsme takhle vyrazili do širého světa, také mně by se nějaké botičky hodily. V botách budu vypadat jako skutečný pán. A pánům se ve světě vždy lépe vede,“ troufale navrhl kocour.

„No, ty máš tedy drzost, kocoure! Mluvicí kocour v botách – to by určitě všem oči vypadly. V kapse mám jen dva groše, které mi dali bratři. A jestli si myslíš, že je utratím za nějaké kocouří boty, tak se opravdu pleteš,“ řekl mladík rázně.

Ale kocour ho tak dlouho neodbytně přemlouval, až ten dobrák **nakonec svolil**. Jejich první zastávka byla u místního ševce, který už ušil stovky bot, pro kocoura však doposud žádné.

„Nu, s takovým požadavkem jsem se jakživ nesetkal, ale náš zákazník, náš pán. Rád ušiju, co je třeba. Třeba i kočičí botičky,“ nenechal se zaskočit starý švec.

„Prý kočičí, copak já jsem nějaká kočička?“ bručel si pod vousy uražený kocour.

Obuvník mu změřil tlapky a **pustil se do práce**. Boty byly raz dva hotové a kocourovi padly jako ulité. Ten v nich okamžitě vyběhl ven a než mlynářův syn za boty zaplatil, byl ten tam. Mladík přišel i o to málo, co měl – o groše i o kocoura.

„Ach, to jsem tedy dopadl. Ale dobře mi tak, když jsem naletěl planým slibům toho **vychytralého mluvícího kocoura**,“ vzdychl si a pokračoval nazdařbůh dál.

Kocour v novoskvoucích botách upaloval přes hory a přes doly, dokud se neocítl před branami královského paláce. Směle popošel blíž k vousatému strážnému, který tam **pospával a chrápal**, opíraje se o kopí. Kocour ho slušně pozdravil a pustil se s ním do řeči. Strážný nejdříve nechtěl uvěřit vlastním očím – vážně před ním stojí kocour v botách a mluví?

„No tedy, kohopak to sem čerti nesou? Kocoura v botách, **na mou duši**,“ vydechl strážný údivem.

„Tak tak, kocour v botách. Můj pán mě náležitě vystrojil na dalekou cestu,“ pochlubil se kocour.

„Tvůj pán? A to je kdo? Snad ne nějaký král?“ zeptal se strážce.

„Králem tak docela není, ale hrabětem, to ano. Hrabě s dobrým srdcem. A tak šlechetný! Jen samou chválu o něm mohu vyprávět,“ hrdě se vytahoval kocour.

„Nu, to našemu králi je lepší se vyhýbat. Zle je teď v našem království. Umínil si, že má chuť na pečené křepelky, ale nikdo mu je nedokáže ulovit. A tak je celé dny mrzutý a **na každého se hněvá**,“ postěžoval si strážný.

Když se kocour doslechl, že všichni bezvysledně nahánějí křepelky pro krále, začal i on dumat, jak nějakou tu křepelku chytit, aby králi udělal radost. **Vtom dostal nápad**. Připravil si past. Do pytle nasypal trochu žita, nalákal na ně křepelky a potom je přímo do pytle lapil. Netrvalo dlouho a kocour si už vykračoval zpět na zámek i s pytlím plným křepelek.

Strážný se náramně zaradoval, když uviděl, s jakým úlovkem se kocour vrátil. Rychle běžel ohlásit neobvyklého návštěvníka králi, a kocour tak co nevidět předstoupil před samotné **královské veličenstvo**.

„Uctivě se klaním, Vaše Výsosti. Je mi ctí před vás předstoupit. Rád bych vám předal pozdrav a tento dar od mého pána, urozeného hraběte,“ balamutil kocour krále, podáváje mu zavázaný pytel.

Král si ho chvílku nedůvěřivě měřil, protože kocour v botách do jejich království ještě nikdy nezavítal. Za okamžik ho ale přemohla zvědavost, a tak nahlédl do velkého pytle, aby zjistil, co se v něm skrývá.

„Vždyť to jsou **přece křepelky!** A kolik jich tu je a jak vypasené jsou!“ vykřikl král a na tváři se mu rozlil úsměv od ucha k uchu.

V ten den se královští kuchaři měli co otáčet, aby královi připravili vysněnou hostinu, na které se podávaly křepelky na různé způsoby. Král se chtěl kocourovu pánovi bohatě odvděčit, a proto pytel, ve kterém mu kocour přinesl úlovek, nechal **naplnit dukáty**.

Kocour nelenil a vydal se zpátky za svým pánem, mlynářovým synem. Ten už ani nedoufal, že kocoura ještě někdy uvidí. Jeho návrat ho potěšil. A co teprve když uviděl, kolik dukátů nese v pytli na hřbetě! Kocour mu povyprávěl, jak se to celé seběhlo a jak přišel k takovému bohatství.

Čas pomalu plynul a nejmladší syn si za darované dukáty postavil **vlastní dům**.

„Už jen žena v takovém pěkném domě chybí. A co žena... rovnou princezna by se k tobě hodila,“ popichoval kocour mladíka, když už bylo v domě všechno hotové.

„Copak já můžu pomýšlet na princeznu? To ses načisto pomát!“ kroutil hlavou mlynářův syn.

Jednoho dne bylo venku vedro k zalknutí, slunce pálilo, mouchy **líně bzučely**, a tak se mladík s kocourem společně vydali k rybníku, aby se v něm trochu ochladili. Když však přišli ke břehu, kocour se bál i jen tlapku smočit, a tak do vody skočil jen mlynářův syn.

Zatímco mladík plaval v rybníku, kocour spatřil v dálce **královský kočár**, který mířil přímo k nim. V kočáru se společně s králem vezla i jeho jediná dcera, překrásná princezna. Kocour neotálel, rychle sebral pánovo oblečení odložené na břehu a ukryl ho do nedalekých keřů. Když kočár zastavil a vystoupil z něho král, kocoura **okamžitě poznal**. Vždyť jak by mohl zapomenout na něco tak nevídaného - kocoura v botách, který mu navíc donesl pytel křepelek.

„Krásný den vám přeji, nejjasnější králi,“ uctivě pozdravil kocour. „Můj pán se šel trochu osvěžit do rybníka, ale běžel kolem lupič a ukradl mu všechny šaty. A tak vás nemůže přijít pozdravit, Vaše Veličenstvo,“ vymýšlel si vychytralý kocour.

„Rád tě vidím, kocoure. Nějaké šaty se najdou i v našem kočáru. Přece bychom urozeného hraběte nenechali v rybníce jen tak. Tu máš, zanes mu je a potom přijďte za námi. Rád bych se s ním seznámil,“ prohlásil král a kocourovi podal jedny ze svých šatů.

Ten hned běžel na břeh **za svým pánem**, dal mu královy šaty a požádal ho, aby si je rychle oblékl a na nic se neptal. Potom ho doprovodil ke královskému kočáru za králem a princeznou.

„Klaním se, Vaše Výsosti... princezno,“ pozdravil zdvořile mladík.

„Tak, tu ho máme. Konečně vás poznávám, velectěný hrabě,“ říká král.

Mlynářův syn se chvíli udiveně díval na krále, potom **zase na kocoura**. Neměl vůbec tušení, o čem to král mluví a proč ho nazývá hrabětem. Ale naštěstí celou situaci šikovně zachránil kocour v botách. Rychle změnil téma, připomněl pytel křepelek, co králi před časem přinesl... a tak si vesele ještě hodnou chvíli všichni povídali. Potom král pozval hraběte, aby se s nimi společně projel po okolí. Mladík se zprvu zdráhal, ale **kocour ho postrčil**, ať se jen s králem a princeznou bez obav projede. A skutečně, s princeznou si hned padli do oka, dokonce i král si všiml, že mladý hrabě na princeznu zapůsobil. Kocour v botách se jich zeptal, kudy pojedou, a pelášil napřed, co mu síly stačily.

Zastavil se u rolníka, který kosil pole velkého čaroděje **z nedalekého zámku**. Rolník měl doma plno hladových krků a peněz stále nedostatek. Když mu kocour slíbil, že mu dá měšec dukátů, jen když bude tvrdit, že pole patří mladému hraběti v královském kočáru, milerád souhlasil. Podobně se kocour po cestě dohodl také s dřevorubcem, který tam kácel **majestátní čarodějův les**. Když poví králi, že les patří hraběti, který s ním sedí v kočáru, dostane za to měšec dukátů.

Jak kocour dohodl, tak se také stalo. Král byl nadšený, jaké majetky mladý hrabě vlastní - širé pole, překrásný a vzrostlý les, a přitom působí tak skromným dojmem.

Kocour pokračoval přímo k čarodějovu zámku. Tam nepotkal ani živáčka. Opatrně našlapoval, když tu se před ním objevil **hrozivý čaroděj**. Až se mu tlapky podlomily, jak se vylekal.

„Co tu hledáš, kocoure? A pokud vidím dobře, máš obuté boty! No to jsou mi věci, kocoura v botách jsem opravdu ještě neviděl,“ divil se čaroděj.

„Kocour **v botách jsem**, dobře vidíš, velký čaroději. Nu, tolik se vypráví široko daleko o tvém čarodějnickém umu, že jsem se vydal za tebou, abych se i já od tebe něco přiučil,“ mňoukl nesměle kocour.

„A ty si myslíš, že je to jen tak? Vždyť ty nemáš čarovnou moc a bez ní z tebe nikdy čaroděj nebude,“ vysmál se kocourovi čaroděj.

„Škoda. A neukázal bys mi aspoň nějaké ty **čáry máry**? Zda je to vůbec pravda, že umíš čarovat. Uměl by ses proměnit například ve lva? To by tedy bylo něco...“ nadšeně zaprosil kocour.

„Ve lva? Samozřejmě, že uměl. Kdykoliv... však se dívej,“ jen co to čaroděj dopověděl, už se začaly dít věci. Najednou stál před kocourem lev a **z plných plic zařval**.

„To je tedy kouzlo! A co kdybys teď předvedl i něco jiného, menšího? Například takovou myš, dejme tomu. Uměl by ses i v myš proměnit?“ nabádal rychle kocour čaroděje, protože lev vypadal opravdu velmi

nebezpečně.

„Velké, malé... v jakékoliv zvíře se umím proměnit,“ řekl hrdě čaroděj. Na jeho místě stála v tu ránu **malá myška**.

A přesně toho chtěl mazaný kocour dosáhnout. Rychle po myši chňapl a slupl ji **jako malinu**. Čarodějův zámek zůstal úplně prázdný. Kocour hned běžel vstříc královskému kočáru a pozval krále i princeznu na číši vína do zámku, co patří mladému hraběti. Mlynářův syn se nestačil divit, o jakém zámku kocour králi vypráví, ale mlčky ho následoval. Po návštěvě zámku byl král zcela ohromen tím, jak je hrabě bohatý, a přitom tak skromný a šlechetný. Takový muž je bezpochyby hoden ruky královské dcery! Hned po návratu do svého paláce dal všude vyhlásit, že si princezna bere urozeného hraběte za muže a král právě jemu předá svoje panovnické žezlo.

Kocour v botách byl brzy jmenován hlavním rádcem nového krále a za odměnu dostal i nové třpytivé botičky.

Pak **zazvonil zvonec** a pohádky byl konec.